„Laps, ära mine jampsiks! kas sa ei arwa seesugusid kindaid enam kui ühe paari meie kihelkonnas ja maial olema? Neid on paari- ja umbpaarikaupa leida. Mikspärast peaks Mihkli kinnas warga kindaga paarimees olema?“ „Kirjuid kindaid on igalpool palju leida,“ wastas Triinu, „aga sel kinda paaril on üks tähtsam ise märk, misga neid teiste kinnaste tosinate hulgast wõiks wäljawaliteda. Kas nääte seda kolmekordist sinise-punase willase ja tugewa walge-niidiga kokukorutud lõnga, misga kinda loomus sõrme laiuselt on kootud?“ Kõik waatasid nüüd terase silmaga wereplekilist kinnast, ja leidsid Triinu tähendamise tõeks. „Siiski wõib niisugusi kindaid enam kui üks paar olla,“ ütles isa — „ja meil ei ole mite õigust Korbitsa Mihkli peale warguse süüd mõtelda.“ Kui weel tük aega selle asja pärast edasi tagasi oli räägitud, heideti wiimaks õhtul puhkama. Tuli oli ammugi toas kustunud, kuked juba kolmkorda õhtul laulnud, aga Jüril ei tulnud und silma. Imelik kinda lugu ei läinud tal mõtest, ega lasknud magama uinuda. Et Korbitsa Mihkel naabris Udumetsa wallas üks joodik, prassia ja laisanahaga peremees oli, seda teadis igamees, niisamati ka seda, et ta kaunis nõukas raha- ja leiwamees oli. Täna öösel tulid kõik need tutawad asjad Jüril meele, ja näitas nüüd ühekorraga laisa, prassia peremehe raha lugu natuke kui wõeras, mis teatud elukorraga koku ei tahtnud joosta. Wast hommiku eel uinus Jüri magama; siiski oli ta hommikul wirgudes esimene, sest et wanemal inimesel, kes ühel aeal harinud ülesärkama, uni ika omal aeal kaub. Jüri tallitas oma hommikused peremehe tööd korrale, pani koidu aeal kue ja kasuka selga, käskis poea hobuse saani ete panna, üteldes: „Mul on täna kiriku õpetaja ja Konglamäe herraga natuke asja tallitada, sellepärast ei jõua ma enne õhtad tagasi.“ Weretähtedega warga kinda oli ta teiste teadmata põue pistnud. Esiteks sõitis ta kirikumõisa ja rääkis kinda lugu õpetajale. Õpetaja laskis oma hobused ete panna ja sõitis Jüriga seltsis Konglamäele,

sest Konglamäe herra oli sel puhul haakenrihtri-kohtu ammetis. Kiriku õpetaja ja herra pidasid tük aega isekeskis nõuu, siis kutsuti Jüri tupa, wõeti werine kinnas tunnistäheks ja kinnitati Jürile, et ta jalapealt koeu tagasi sõidaks, ja oma naise ja lastele ütleks, et nemad pikemalt ühegi elawa hingele sest kinda asjast midagi ei räägiks, muidu wiõks enneaegne jut laiemale peasta, kui tarwis oleks. Jüri tõtas koeu tagasi, rääkis lühidelt oma pääwa tallitust, ja käskis pererahwa suud puhtad pidada.

Paari pääwa pärast tuli üks tutaw Sooküla peremees mõisast tulles Jürile sisse, kot uudist täis, mis ta Konglamäel täna kuulnud ja näinud. Hommiku wara oli Konglamäe herra Udumetsa mõisa sõitnud, sealt Udumetsa herra, kohtumehe ja kolme mõisa mehega Korbitsa Mihkli talusse läinud, kus peremees ja perenaine kohe kindlast wahi alla olid pandud, senni kui herrad aita ja maja igaskohas läbiotsinud. Wiimaks oli Konglamäe herra ühe kindaga aidast tulnud ja Saksakeele Udumetsa herrale ütelnud (mis toapois äramõistnud): „Se assi on selge, kindad on paarimehed.“ Siis andis ta kohtumehele käsku, Mihkli käed selja peale kinnisiduda ja teda wahi al Konglamäe mõisa wia. Pealegi pidi kohtumees Mihkli naise senni wahi alla panema, et ta ära ei jookseks, ja teisel pääwal ka mõisa saatma. Aida ukse oli herra lukku ja oma pitseriga kinnipannud. Mis se imelik asi tähendas, seda ei teadnud külaline pikemalt seletada. Oleks ilja aegu kuskil ligimail wargust kuulda olnud, siis wõiks asja se läbi tähända; aga nüüd jäi asi kõigil mõistmata. Jüri pererahwas mõistis lugu kohe, aga keeldu meeletuletates, ei annud naad külamehele mite pikemat asja otsust.

Kuda iljemine Korbitsa Mihkel naisega Tallinna wangi wiidi, kus mõlemad isepäinis kinni peeti, et teine teisega koku ei saanud, ja kuda kohtu läbi kuulamised rohkem aasta wältasiwad: sest wõiksin paljugi rääkida. Wahe wahel kutsuti siit ja sealt rahwast kohtu ete, osalt kui tunnis-

Maa-rahwa Kasuline Kalender 1858, lk. 57